

општих аката покрајине, да предлаже одлуке и опште акте које усваја Скупштина покрајине, предлаже буџет и завршни рачун покрајине, утврђује начела за унутрашњу организацију покрајинских органа управе и служби и усмерава и усклађује њихов рад и др.

Након пада режима Слободана Милошевића (октобра 2000.) у Војводини оживљава и јача политички и интелектуални покрет, па и притисак да се ова покрајина врати на уставне и политичке позиције из времена Устава СФРЈ од 1974. год. и да сходно томе поврати изгубљене функције и надлежности. Под утицајем такве политичке атмосфере (и притиска) из Војводине, актуелна постмилошевићевска власт у Србији је, зарад мира и јединства демократских снага, пристала на уступке и донела Закон којим је Покрајини Војводини враћен знатан део надлежности, и то у оним областима у којима је Република уредила систем. Но и ови уступци нису задовољили део политичке и научне јавности у Војводини која тражи још већа права за ову покрајину и иступа са радикализованим захтевима и концепцијама које угрожавају државно јединство Србије и уносе елементе асиметричности (и федерализације) у њено уставно и државно уређење.

Тако се проф. др Јован Комшић залаже за европски приступ решењу проблема војвођанске аутономије, на платформи асиметричног регионализма и флексибилности у утврђивању карактера надлежности и организације власти у регионима, укључујући и могућност различитог степена и врсте аутономних надлежности. Др Слободан Бељански је близак судској аутономији Војводине (која би обухватала сопствени Врховни суд, Високи судски савет за избор и разрешење судија и аутономне надлежности у организовању судова и номиновању судија) док проф. др Станко Пихлер иде дотле да Војводину види у оквиру једне децентрализоване и асиметрично организоване Републике, са правом на самоодређење и самоопредељење које у себи укључује постојање сопственог устава, изворних законодавних овлашћења, самостално правосуђе и извршну власт која покрива аутономне надлежности.

Донекле на истој таласној дужини или ширини са оваквим размишљањима је и предлог новог Статута Аутономне Покрајине Војводине (упућен на сагласност Народној скупштини Републике Србије) који уноси нове елементе у одређивању статуса Покрајине, несагласне у много чему са важећим уставом Републике Србије. Тако он (предлог Статута) истиче да је Покрајина Војводина и даље аутономна